

27. navadna nedelja - Rožnovenska

Pirniče, 7. oktobra 2018

»Najodličnejša molitev«

Dragi bratje in sestre!

Bilo je 13. oktobra leta 1917, ko se Marija zadnjič prikazala fatimskim pastirčkom: Luciji, Jacinti in Frančišku. Ko se je poslavljala od njih, jim je še zadnjič položila na srce: *»Še naprej vsak dan molite rožni venec!«* Otroci so naročilo vzeli smrtno resno in dejansko povsem dobesedno vsak dan do svoje smrti molili rožni venec. Ko je mali Frančišek dobro leto in pol po zadnjem srečanju z Marijo umirajoč zaradi španske gripe ležal na smrtni postelji in ga sam ni več mogel moliti, je prosil Lucijo in Jacinto, naj ga pri njegovi postelji molita namesto njega.

Najstarejša od fatimskih vidcev, in pravzaprav edina, ki je res dočakala starost - Frančišek in Jacinta sta umrla že mlada - Lucija torej, ki je vstopila v samostan in postala karmeličanka, je leta 1970 pisala o molitvi rožnega venca enemu od takratnih novomašnikov: *»Rožni venec moramo moliti vsak dan. Je molitev, ki nam jo Devica Marija že od nekdaj priporoča! Hudobni duh ve, da se bomo rešili z molitvijo in ji zato močno nasprotuje. Molite rožni venec vsak dan; ne bojte se izpostaviti Najsvetejšega zakramenta in pred njim moliti rožnega venca. Če Bogu ugaja, da ga molimo pred sveto daritvijo, mu bo prav tako všeč, če ga bomo molili v njegovi navzočnosti. Rožni venec je za Boga najprijetnejša molitev, ker ga z njo slavimo na najodličnejši način...«* Tako torej sestra Lucija.

Ampak zakaj je rožni venec tako vzvišena, tako pomembna molitev? Mar ne gre le za dolgočasno ponavljanje kratkih molitvic? Daleč od tega. V rožnem vencu pravzaprav premišljujemo dogodke iz življenja Jezusa Kristusa. Spremljamo ga vse od njegovega spočetja pod Marijinim srcem, preko njegovega otroštva in mladosti, prek obdobja njegovega javnega delovanja in oznanjevanja Božjega kraljestva, prek njegove obsodbe na smrt, trpljenja in usmrčitve, pa vse do slavnega vstajenja in poveličanja v nebeški slavi. Moliti rožni venec je, kakor bi prebirali evangelij in si pred očmi slikali Jezusovo življenje. Sv. Ludvik Grinjon Montfortski je o rožnem vencu zapisal: *»Ljudje danes iščejo doživetja, ki jih zadanejo, ganejo in zapustijo v duši globoke vtise. Vendar, ali je kdaj obstajala bolj ganljiva zgodba od Odrešenikove, ki se odpre pred našimi očmi v skrivnostih rožnega venca?«*

V, še ne tako oddaljenih časih, je po mnogih družinah večer zapolnila molitev rožnega venca. Družina se je zbrala okrog mize ali peči ter, mnogokrat kleče, skupaj prebirala jagode rožnega

venca. Danes so se časi spremenili. Žal ne na boljše. Danes zvečer ni časa za molitev, ker je njeno mesto zavzela televizija, internet. Ljudje smo navajeni, da nas neprestano obstreljujejo najrazličnejši impulzi, od bučne glasbe, do podob, ki se vtiskujejo v našo podzavest z računalniških ali telefonskih ekranov. Še več: od teh impulzov smo postali odvisni. Če jih kar naenkrat ni več, se počutimo kar nekako izgubljene; življenje postane dolgočasno. Zato tudi molitev rožnega venca, ki je na prvi pogled tistim, ki je ne poznajo res videti dolgočasna, ne najde več mesta med nami. Starši, ki se zavedajo nevarnosti, da bi se njihovi otroci zapletli v mreže elektronskih odvisnosti, zato molitev rožnega venca spet vedno bolj cenijo. Morda je potrebno obliko nekako prilagoditi starosti otrok in se o sporočilu posameznih skrivnosti z otroki pogovoriti. Vsekakor pa velja, da bodo otroci počasi začeli ceniti to molitev, če bodo videli, kako molijo njihovi starši in stari starši.

Zato, dragi bratje in sestre, se ne trudimo otrok učiti molitve. Če se jo bodo zgolj »*naučili*«, kakor se učijo šolskih snovi, se bo prej ko slej izgubila v množici informacij, ki jih otroci danes prejemajo. Molitev mora postati del našega življenja in otroci jo bodo nehote začeli sprejemati kot vrednoto; kot nekaj, kar nam pomaga živeti in iz dneva v dan postajati boljši. In končno je to najdragocenejše, kar jim lahko zapustimo. Amen.